

Első közlés – **Eörsi István** Shakespeare fordítása

Az Alexandra Könyvesház (Bp. Nyugati tér 7.) pódiumán Konrád György Irodalmi klubjának vendége volt **Eörsi István** (fotó), aki nagybetegen, kórházból jövet vállalta a beszélgetést 2005. szeptember 13-án. Felolvasta Shakespeare 130. szonettjének 1950-es fordítását, amely még soha nem jelent meg nyomtatásban: első közlés a Teraszon.

Első hallásra morbidnak tűnt Konrád kérése, amikor is azt javasolta a költőnek, publicistának és barátának, hogy beszéljen kedves halottairól, azokról, akikre szeretettel emlékezik, s valamilyen módon az ő személyes sorsát is meghatározták.

Eörsi, vállalva a kihívást, időnként a szellemes anekdoták felidézésétől sem tartóztatva meg magát Lukács Györgyről, Gáli Józsefről, Angyal Istvánról, Ginsbergről mondta el azt, amit ma már csak ő tudhat. A zsúfolásig megtelt teremben több mint százan, a folyosón és az oldalsó járatokban pedig ki tudja még mennyien hallgatták feszülten, amint a két magyar író – akik Magyarországon most először szerepeltek együtt nyilvánosság előtt! – a legnagyobb békében és békeségben személyes történelmet írtak.

WILLIAM SHAKESPEARE

130. SZONETT

Úrnőm szeme nem fénylik mint a nap,
Rőt ajkánál a korál ragyogóbb:
Fehér a hó? Úgy keble barna csak.
Drót a haj? Fején fekete a drót.

Láttam rózsát, fehérét pirosat,
Az ő arcán ily rózsa sose nő;
És gyönyördúsabb illat is akad,
Mint az úrnőm lehelte levegő.

Szeretem hangját, bár elismerem,
hogy kellemesebb hallgatni zenét.
Istennőt járni nem láttam sosem-

Az én úrnőm, ha sétál, földre lép.
S mégis van olyan szép, mint bárki más,
akit hazug hasonlat cicomáz.

Fotó: Peti Péter

[Kőrössi P. József]

Eörsi István (1950)

2005-09-30 06:32:00